

## Hồi 44

### Bàng Hoàng Tiếc Thương

Triệu Trọng Sơn hỏi gượng:

- Chỉ vì... Hồng Khẩu Phụ hợp với ta, hơn nữa, một mình người lại làm chủ đến hai tửu lâu... Còn ta thì chẳng có một mái nhà, một nguồn lợi nhỏ! Ta tin tưởng áp đảo nổi người, để chia chác phần nào...

Hắn thở dài, buông tiếp:

- Tình thế không thuận như ý muốn!

Trì Cung hừ một tiếng:

- Nếu không có lão Thân và lão Lệ, thì cơ nghiệp của ta về tay người rồi ! Trời xui đất khiến, hai người đó đến đúng lúc quá!

Triệu Trọng Sơn vụt ngẩng đầu lên:

- Người nói Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc đến bất ngờ ư? Thế người không có ước hội với họ à?

Trì Cung mỉm cười:

- Họ vừa đến đây thôi ! Chứ ta có biết họ ở phương trời nào để nhắn tin, ước hội?

Triệu Trọng Sơn thở ra:

- Số mạng! Vận ta đen quá! Ta không dò thám kỹ càng! Nếu biết trước có họ ở đây, thì có thể là ta không đến!

Trì Cung bĩu môi:

- Thế hai lần trước, người có dò thám kỹ?

Triệu Trọng Sơn gật đầu.

Thân Xương Ngọc thốt:

- Ta muốn hỏi người mấy câu.

Triệu Trọng Sơn nhìn y:

- Cứ nói.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Có một hạng người biết phải quấy, biết ân oán, cũng có hạng người phản ngược lại. Vậy người thuộc hạng nào?

Triệu Trọng Sơn cười khổ:

- Ta biết cái ý của người! Tuy là người trong hắc đạo, ta thọ ân ai cũng biết lo báo đáp chứ! Ta cũng hiểu thù oán nên mở không nên buộc! Người yên chí, ta sẽ không bao giờ trở lại quấy nhiễu Trì Cung nữa đâu. Đối với hai người, ta cũng không hề oán hận. Hơn thế, ta luôn luôn ghi nhớ tác phong của hai người, hẹn có ngày đáp lại cái ơn hôm nay!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Có vậy mới đáng là một hảo hán! Có vậy mới không phụ hảo ý của lão đệ ta!

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Trên giang hồ thật lắm điều quái dị, chẳng hạn có đánh nhau chỉ chết mới thân nhau chí tình. Ta cũng muốn mong người quên đi nhát dao đó, song thiết tưởng người không cần!

Triệu Ngọc Sơn lắc đầu:

- Thực sự như vậy!

Đoạn hấn tiếp:

- Chính ta phải biết ơn người nhẹ tay đó! Nếu gặp kẻ khác thì ta đâu còn mạng sống?

Trì Cung chợt nhớ ra một việc vội hỏi:

- Người có cách giải cứu số thuộc hạ ta chứ?

Triệu Trọng Sơn gật đầu:

- Tự nhiên là ta sẵn sàng cứu chúng!

Lệ Tuyệt Linh cũng hỏi:

- Người dùng thủ pháp chi thế ?

Triệu Trọng Sơn cười khan:

- Thủ pháp Thổ Căn và chí pháp Kiết Mạnh dung hợp lại. Thực ra thì không cần chữa trị, một tháng sau thì nạn nhân bình phục như thường.

Lệ Tuyệt Linh gật gù:

- Dung hợp được hai thứ đó, kể ra người cũng có công phu rất cao vậy!

Triệu Trọng Sơn mỉm cười:

- Người quá khen!

Lệ Tuyệt Linh tiếp:

- Trì huynh đang nóng nảy chờ người cứu chữa bọn thuộc hạ đó!

Trì Cung khoát tay:

- Không sao ! Vả lại, lão Triệu đâu có thể đi vội!

Triệu Trọng Sơn rên khê:

- Ít nhất, ta cũng phải nán lại thêm nửa hôm!

Lê Tuyệt Linh đề nghị:

- Người cứ lưu lại đây, dưỡng thương.

Chàng day qua Thân Xương Ngọc, hỏi:

- Được chứ?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Còn tùy vào lão Trì!

Trì Cung đáp nhanh:

- Không thành vấn đề! Nếu Trọng Sơn không nơi trú ngụ, thì cứ ở đây ! Có hấn thì cũng vui cửa vui nhà, ngại chi đó mà phải đắn đo?

Triệu Trọng Sơn lộ vẻ cảm kích:

- Đa tạ... Ta không biết sẽ phải làm gì để đáp lại thịnh tình của các người...

Trì Cung cười ha hả:

- Cứ tự nhiên, hạng người như chúng ta không thích những khách sáo! Nếu người bằng lòng, ta sẽ ủy nhiệm người phần việc tổng kiểm tra hai tòa tử lâu!

Triệu Trọng Sơn ấp úng:

- Ta thiệt ngại quá ...

Trì Cung nghiêm sắc mặt:

- Ta thành thật đấy, người không nên áy náy, người cứ ở lại, ở bao lâu cũng được, làm một vài việc với ta cho vui, khi nào muốn đi, cứ đi ta không ngăn trở!

Triệu Trọng Sơn vòng tay:

- Trì huynh ! Có thể bảo là, tại hạ trong cái họa tìm được cái phúc ...

Trì Cung cười vang:

- Triệu lão đệ đừng quan trọng hóa sự tình !

Triệu Trọng Sơn rung rung giọng:

- Đa tạ !... Đa tạ ! ...

Trì Cung gọi:

- Bây đâu? Khiêng Triệu lão đệ vào gian phòng dành cho khách, hai tên luôn phiên phục thị kỹ nhé. Cho bọn bị thương hai lần trước đó, biết là chúng sẽ được chữa trị lành mạnh như cũ!

Anh em họ Câu chỉ huy bọn thuộc hạ thi hành mệnh lệnh của chủ nhân.

Thân Xương Ngọc mỉm cười thốt:

- Vui quá ! Có đánh nhau, mới có thêm bằng hữu!

Lệ Tuyệt Linh cũng cười:

- Lâu lắm rồi ta mới thấy một cảnh vui như thế này !

Trì Cung ngẩng cao mặt:

- Tại hạ quyết định như vậy, có cao minh chẳng?

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Cao ! Rất cao minh!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Người thì có tài lấy phẩn tự tô mặt, nếu chẳng có lão đệ ta ngăn cản, người đã chặt đầu Triệu Trọng Sơn rồi ! Còn gì mà dương dương tự mãn?

Trì Cung bối rối:

- Thì ... Thì ... ai khỏi vấp phải một vài phút nóng giận?

Thân Xương Ngọc xì một tiếng:

- Người ta dọn đường cho người đi, chứ người có sáng kiến gì mà vênh váo?

Trì Cung cười lý:

- Người nói sao cũng được, ta vẫn thấy là ta đã làm một việc cao minh, điều đó không chối cãi được rồi !

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Cao minh hay không ta chưa cần biết, điều đáng nói là bọn ta xuất lực cho người, người lại bỏ dối bọn ta! Cái lối dãi khách của người như thế đó, phải không?

Trì Cung kêu lên:

- A ! A ta quên mất!

Quay đầu lại, y quát:

- Câu lão nhị đầu ? Có nghe Thân đại ca đòi hỏi đó chẳng? Nhanh lên! Ta cũng thấy dối nữa đây!

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:

- Cho ăn thì cho, gì cũng được, song đừng dọn cái thứ thịt người như ngày nào người còn khai thác hắc điểm đấy!

Trì Cung trừng mắt, nhìn thoáng qua Lệ Tuyệt Linh, đoạn cười khan:

- Lệ huynh đừng tin y! Làm gì có việc đó! Y nói xấu tại hạ đấy!

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Tại hạ hiểu rồi !

Trì Cung vụt thở dài:

- Đúng ra, cũng nhờ có mấy ngôi hắc điểm mà tại hạ quen với Thân đại ca! Bây giờ y có nói gì thì tại hạ cũng đành chịu!

Đoạn y bảo:

- Thôi ! Mình vào nhà!

Thân Xương Ngọc gọi Lê Tuyệt Linh, hai người đi trước, Trì Cung kèm phía sau, Câu Vĩ cuối cùng. Bỗng một hán tử trung niên vận áo lam chữ thọ, vóc mập, mừng tượng một trưởng quý, hối hả chạy đến.

Hắn vừa chạy đến, vừa gọi :

- Chủ nhân ! Bên ấy có rắc rối ...

Trì Cung giật mình, đứng lại quay đầu hỏi:

- A ! Dương Đại Tài! Việc gì đó ? Thích Vị Lâu bốc hỏa à? Hay có bọn cướp nào đến vơ vét tất cả số vốn của các người?

Dương Đại Tài, là vị quản gia của tòa Thích Vị tửu lâu sợ hãi trình:

- Bẩm chủ nhân, nơi sông bạc, thuộc hạ vừa thua mất số bạc bảy nghìn lượng...

Trì Cung thở phì gắt:

- Tưởng gì, chứ cái việc chứa bạc thì có ăn, có thua lạ chi lắm mà người đến quấy nhiễu ta? Người không thấy ta đang tiếp khách quý đấy à?

Dương Đại Tài gật đầu:

- Nếu chỉ có thể thôi, thì thuộc hạ đâu có dám đến đây tìm chủ nhân? Bọn thuộc hạ thấy thua nhiều, nên tạm bãi sông, không đánh nữa, đồng thời mời gã vừa ăn số bạc to đó đi ra, gã không đi, lại còn đánh ngã mấy tên gia nhân của chúng ta!

Trì Cung trở mặt:

- Gã là ai ?

Dương Đại Tài đáp:

- Một nữ nhân, trong lứa tuổi trên hai mươi, dưới ba mươi, không mập không ốm, không cao không thấp, rất đẹp. Nàng không đi, ai đuổi đi là nàng đánh, đòi bọn thuộc hạ tiếp tục đổ bạc. Chừng như nàng muốn ăn sạch sành sanh vốn liếng trong Thích Vị Lâu, thuộc hạ biết nàng đánh lặn, song không phát hiện nổi chỗ chơi lặn của nàng, món đổ bạc nào nàng cũng rành cả.

Trì Cung gầm lên:

- Một lượn sóng lặn rồi, lượn khác nổi lên! Tức chưa! Thôi vận chi gì mà đen thế!

Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi Dương Đại Tài:

- Dương huynh biết thân phận, lai lịch nàng chẳng?

Dương Đại Tài lắc đầu:

- Chẳng ai nhận ra nàng cả!

Thân Xương Ngọc lại hỏi:

- Nàng có đặc điểm gì không?

Dương Đại Tài đáp:

- Lạnh lùng, tàn khốc, ít nói, nói là lạnh lợi, không ai cãi lý mà thắng nổi nàng!

Lệ Tuyệt Linh tắc lưỡi:

- Lại một tay khá nữa đến chào mừng Trì huynh đó! Chẳng rõ nàng xuất xứ từ đâu?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Nữ nhân xuất hiện trên giang hồ không ít, chúng ta làm sao biết cho hết ? Vả lại, chúng ta cũng không lưu ý tìm hiểu về họ cho lắm thì làm gì nghe bóng mà biết được hình?

Lệ Tuyệt Linh thốt:

- Bất quá, theo sự mô tả của vị nhân huynh họ Dương kia thì nàng cũng là một tay chơi có hạng lắm! Nàng rành nghề đổ bạc, thì không hẳn là con chim non mới tập tành bay lượn giữa khung trời!

Thân Xương Ngọc đồng tình:

- Ta cũng nghĩ như vậy!

Lệ Tuyệt Linh day đầu lại, hỏi:

- Có thật là lão huynh không khám phá ra một sơ hở trong nghề chơi của nàng ?

Dương Đại Tài quả quyết:

- Nhất định không!

Rồi hắn tiếp:

- Bị bức quá, bọn thuộc hạ bắt buộc phải gây sòng trở lại, xin chủ nhân tìm biện pháp gì, ngăn chặn kịp thời, nếu không thì bọn thuộc hạ thua đậm hết vốn đấy!

Trì Cung hét:

- Cần phải đợi người hối thúc à? Chết ta chứ chết gì người mà chờ người nhắc?

Lệ Tuyệt Linh thốt:

- Chúng ta đến đó xem sao!

Trì Cung cười khan:

- Việc nhỏ mọn, hai vị đừng bận tâm! Thực tại thì ...

Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Đừng nói nhiều! Chúng ta đi ngay thôi!

oOo